

21. szám.
Május 25-én, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

A honvéd 1867-ben.

Jár a honvéd megkopott ruhában,
Czifra köntös rajta nem ragyog,
Nincs jutalma, nem segíti senki,
Rá se néznek már a honnagyk;
Rá se néznek, hisz rendin a széna,
És a honvéd öreg, csonka, béna.

A Bach, Schmerling zsoldos táborába
Nem csapott fel, inkább éhezett,
A hazára nem emelte — inkább
Összedugta a kemény kezét.
Rá se néznek, hisz rendin a széna,
Nem kell öreg, nem kell sánta, béna.

Békopogtat uj miniszteréhez,
Első kérés ez húsz év alatt,
Alkotmányunk zsenigés kenyereből
Néki is jutna tán egy falat!
Rá se néznek, hisz rendin a széna,
Nem kell honvéd, nem kell csonka, béna.

A honvédnek köny ragyog szemében,
Nincs panasza, némán távozik,
Nincs panasza, ám reménye sincsen,
Fájó sohajtása hangozik.
Gyászban látja őt bajtársa sírja,
Szent poránál bánatát kisírja.

Óh vitézek, ott a sír ölében
Miért nem mi nyugszunk — árva nép?
S táborotok fegyverrel a kézben,
Gyászunk helyett hogy ha síkra lép!?
... Nincs rá szükség, hisz rendin a széna.
Mindegy: halott, ép, vagy csonka, béna.

Ránk se néznek a dicső honnagyk,
Szénájok rendin van holnapig,
Héj, de egy percz, s a villámos égből
Zápor hull, és jól megázhatik.
Ók jajgatnak majd a hon nevében,
S a honvédek vívnak, hullnak szépen.

Megigérik, hogy a csonka-bénát
A hon fogja majd eltartani,
Ámde nem lesz, a ki szót beváltson,
Mások lesznek a hon nagyjai.
S nem nyitnak a honvéd előtt termet,
Csak szenvedni, vívni, s halni termett.

Jár a honvéd megkopott ruhában
Czifra köntös rajta nem ragyog,
Nincs jutalma, nem segíti senki,
Rá se néznek a jó honnagyk,
Senki sem nyit ő előtte termet,
Csak szenvedni, halni, győzni termett.

Az ország kortese.

Tallérossy Zebulon levelei Csernátony Lajoshoz.

Tekintedezs — hohó! csak tisztelt polgartars barátom uram!

Olvasom szorgalmasan maga czikelyeit az A Honban; no — ambator az A Hon, mint Hadaraz barátom uram mondot, „nem szerve vélemimnek,“ azir csak migizs elolvasok ütet, is ambator ki nem alhatom tisztelt polgartars stylusat, migizs nagy gyönyörüsígel szoktam rajta kapnyi.

No csak ne bantsa tisztelt polgartars barátom uram censorokat. Hat Cato nem volt-i censor? „Carthaginem delendam esse censeo.“ Maga bevalota. Micsoda mai világban censor? Baro de Manx trombitaja kibe csak belefujnak mindig, de hangot nem agya soha, mert belefagy. Hej, ha mig eczer provisorium befütene, hogy gyüne ki belüle sok belefagyot nota.

Persze tisztelt barátom polgartars gyün olyan orszagbul, hun olyan nagy sajtoszabadsag van, hogy polemia vizzódik boxirozason, is azt se nem banya Staatsanwalt; de minket nem ugy neveltek. Mi kaptuk igen jo educatiot különböző ostromalapot alata, ugy hogy mozd sokalyuk izs szabadsagot. Ugy vagyunk vele, mint biesi bankir volt tengeri fürdővel, mikor kirdezte tüle fürdőorvos, hogyan talalya tengeri fürdöt? felelte: „nekem nagyon nedvezs.“ Baratom polgartars mar megszokta nagy vizben uszni, de in csak szeretek olyan vízbe fürönyi, kinek labam fenekit irezheti, nagy viz nekem nagyon nedvezs; filek izs fenyegető nemzetisigi czapaktul, krokodilusoktul; hanem meglehet, hogy majd in izs megtanulom szabadban uszni, nem kel töbet kötil; az izs meglehet, hogy czapak is krokodilusok, kik odaben

szajukat eltatogatnak, csak jambor potykak, kik azirt apprehendálnak, hogy miniszterium miirt nem kihalaszta mig őket azal a haloval, kívül hivatalnokokat fogdosa. Hanem azir nem megyünk etnográfiai kialitasra.

No lasa, tisztelt barátom polgartars, od mozd Moszkauban tökiletezs sajtoszabadsag uralkodik. Elmondhatnak csehek mindent szabadon, mit nekik Ausztriaban censura kitörülte, mig champanyert izs isznak hoza. Is beszilhetnek fenhargon orosz czar füle halatara minden slav nipek felszabaditasarul. Diszno gorombasag am ez muszka czarnak szemibe mondanyi; mivelhogy oroszok izs csak szlavok. No de muszka mozd megenged nekik. Gondolya maganak, „kaphasam csak eczer titeket ethnográfiai muzeumomba, majd megmutatok nektek, mi az a minden slav nemzetnek valo emanczipaltzajó?“

No mar in nem vagyok olyan csehül, mint Rieger ur. Pedig tülünk izs elmehete volna egy par patentalizsta Moszkauba, fenesekülde deputationak, hanem azoknak mozd patens eltörlise utan lehet olyan hoszu kipük, hogy nem elfogatak volna őket slav nemzetisighez tartozoknak.

Mar mink nem banunk asztat; ha szerbek akarjak lenyi erővel „servus“-ok; ha szlavok muszaj kivanyak leni „sclav“-usok; mar majd csak magyarorszagi totok akarjak maranyi „totus“-ok, is legjobban jarjak vele.

No hat csak ne tesik bantanyi censorokat, hiszen azok a mi leghiveb anthologistaink.

tisztelő polgartarsa

Tallérossy Zebulon

Egy béesi lap levelezőjétől.

Hallatlan a magyarok ravaszsága. Lám, hogy akarták rászedni a horvátokat? Azt izenték nekik, hogy küldjenek a koronázási halom számára egy kupicza földet Pestre, ha megtették volna, ugy jártak volna, mint Szvatopluk járt Árpáddal, de Perkovácsnak is van esze (auf deutsch: „Process-schmied“; ein prächtiger Na-

me.) Nem engedett küldeni földet. Most a horvátok nagy kárörömmel várják, hogy lesz képes a magyar király lova átugratni azon a gödörön, a miből az ő földküldeményük hiányzik? Ezek a mi kedves barátink. Az igaz, hogy minket sem szeretnek; de „wir sind noch gut daran“; mert nekünk háttal vannak fordulva.

Van nagy készülődés a magyaroknál a koronázáshoz. Mindenféle barbár öltözetet kitalálnak, a mikkel bennünket gunyoljanak. Jobb volna, ha a státusadósságokat fizetnék azzal a sok pénzzel, a mit így elpazálnak. Most kerül elő a sok eldugott schmuck! Mégis hiányos volt az a mi Bach-Schmerling systemánk! Hogy az ördögbe hagyott meg a magyaroknál ennyi elrejtett schmuckot? Némely mágnások és nemes emberek válogatott kegyetlenséggel teremtik elő a parádéhoz való készleteket. Képzeld ön, egész banderiumok kalapja lesz feldiszitve árvaleányhajjal. Az árva leányok haját vagdalják le tollbokrétának! Hallatlan a mai civilisált világban! Ebből három cikket fogok önnek készíteni. Egyet arról, hogy mily szivtelen barbár szokás a magyaroknál, a lyánkákat meg-

fosztani legszebb ékességüktől, a hajtól; — másikat arról, hogy mily rossz lábon áll Magyarországon az árvaügy, a midőn megengedi a hatóság, hogy a szegény árva leánykák haját a nemes urak töbül lenyirhassák; és harmadszor, tudván azt, hogy az árvaleányhaj bokréta mily hirtelen szőke, tehát bizonyosan szláv eredetű, szólani fogok a harmadik cikkemben azon kegyetlen zsarnoki elnyomásról, melylyel a magyarok a szláv árvaleánykák haját lefürészelik, kinyúvik, kitépik, hogy kalapjaikat felékesítsék vele. Ezek furorét fognak csinálni. Mindenikért egy forinttal többet kérek fizettetni, mint rendszeren, mert extrahuzugságok. Most tudtam meg, hogy az árvaleányhaj bizonyos fünek a neme, a mi a mezőn terem.

Gottlieb Lügewakker

A m é r n ö k ö k . . .

A mérnökök összegyültek
A „Vadászkürt“ udvarában,
Három—négy száz tudós ember
Nem is férne egy szobában.

A köztelki gyűlés után
Terített asztalhoz ültek,
De a felhők a levesnél
Ám gyorsabban felmerültek.

Jön a leves, sir a felhő,
Hej, mert mérnöknek, deáknak —
A hányat lép, idő, vihar
Mindig az utjában állnak.

Egyik pakol, másik hörpent,
Esernyőt tart a harmadik,
Egy kettő, három! s a tábor
A termekbe takarodik.

Jöttünk, mentünk, ettünk, ittunk,
És köszöntöttünk egymásra,
Halljunk, halljunk egy okos szót!
El az Akadémiába.

A kis terem velünk telt meg,
Jó hely volt a karos székekben,
S míg a felolvasás tartott:
Kialudtuk magunk' szépen.

Az ország kortese.

Egy hivatalért esengő szerény ifju kérelme.

Tisztelt Tanács!

Az általam igénybe veendő valamelyik hivatalt alázatos esedezésem mellett, más kérelmezőknek teljes mellőzésével számomra fenntartani, és azzal engem megörvendeztetni sziveskedjék, mert én arra, ki az 1% alatti keresztlevél szerint születtem, érdemes vagyok, annyival is inkább, mivel mai napig sem tudván halotti bizonyítványt 2% alatt felmutatni, önként következik, hogy még most is élek; ha pedig már megvagyok, hi-

vatalra van szükségem, különben élni sem leszek tovább képes.

Hivatalos tisztelettel vagyok köteles szolgája

Éhenbög Artur.

Kiss és Nagy.

Kiss. Mit kellene szervezni a volt hivatalnokokból?

Nagy. Legjobb lenne szabad csapatot.

Kiss. Ugy járnánk velök, mint a mexicói önkénytesekkel, megint visszaszorulnának.

Nagy. Akkor hát ne is bajlódjunk velök!

A muszka ethnographiai kiállításon.

Hozott az isten, karjaim közé, édes öcsém. Mi az? lépd át. Csak a bátyád fekszik ott, a kit tegnap ütöttem agyon. Aztán csókolj meg.

Mért nem kaptam én eddig csődperügyelőséget?

1862-ben azt mondták: Még nagyon fiatal vagyok, ne izéljek; még elfuserolnám a csődöt.

1863-ban: Ugyan mi hasznom lenne az olyan csödből, a mely ilyen rettentő szárazságban kelt ki?

1864-ben. Akkor a jobb csődöket árverésen adták, s nekem nem volt elég pénzem arra, hogy a bánatpénzt letegyem.

1865-ben nem szóltak semmit, de csődöt sem adtak.

1866-ban azt mondták: No most már lesz igazság. Előveszszük az ügyvédi névjegyzéket, elkezdjük A-nál, végezzük Z-nél; senki sem marad ki.

1867-ben azután, midőn épen az én nevemre jött a sor, a törvényszék újra alakult; s ez az új törvényszék vagy ismét elől kezdte az A-nál, vagy valami más rendet hoz be; és így könnyen megeshetik, hogy én megint nem kapok csődperügyelőséget.

K-I J-s.

Borkoresolyák.

Egy zsidó fiu a pénzügyminiszteriumhoz 80 krajczáros állomásért szeretne folyamodni, de keresztlevelet folyamodásához nem tudván csatolni, fél, hogy a folyamodására vetnek majd keresztet.

Ezt a poharat a minden elnyomott szláv nemzet felszabadulására!

Azt mondják, hogy Matusálem is provisorius hivatalnok volt, azért élt olyan rendkívüli hosszú időt.

Az oláhok közt csaknem általánosan megvan azon vakhit, hogy kedden, de legkivált pénteken, se nem mosnak, se nem fonnak, félvén egy általok képzelt boszorkány megrontásától.

Egyszer egy oláh asszonyt vasárnapi napon látok a pataknál mosni, s kérdém tőle: „hát te ma mosod ruháidat?”

„Hiszen nincs ma péntek” — válaszolt ő, s tovább folytatta munkáját.

Mégis csak emlékezem rád.

Te persze azt hiszed galambom,
Hogy én örökké csak rád gondolok,
A köny özönbe majd hogy megfulok ;
S ha a falon megrezen néha lantom,
Csak a te neved rezgi húrja,
Mig szivem bánat tépi, dúlja.
Pedig csalódom. Szivemmel semmi baj,
Majd azt hiszem : nem is ismertelek,
Nem háborít a bú, a könny, sohaj,
Mindnyájatokat elfeledtelek.
De mégis... a hogy egy *pocsolyát* látok,
Akkor emlékezem reátok,
Hogy milyen rossz volt a theátok.

Erdélyi jellemrajzok.

Szegény Józsa bátyám.

Mintha most is látnám, midőn nem épen új divatu czilinderrel fején, és cosmopolitikus pantalonban, melynek egyik szára rendszeren esizmája szárára volt fennakadva, az utczákon ide s tova borongálva, a vele találkozó ismerősöket rendszeren így köszönté: „hát nem szivaroznánk-e *egyféle* szivart, vagy nem dohányoznánk-e *egyféle* dohányt hallja?” mint egyik vagy más ismerőse szivarozott, vagy dohányzott, s midőn így illetékét kikapta, s rágyujthatott, azt kedélyesen dicséré, nem vizsgálva, valjon a kapott dohány trafik-e, vagy pedig szemerjai?

Vele történt, hogy a 48-as évek előtt, mint X. vármegye járási szolgabírója, azon megye főispánja gr. N. J—al a fürdő helyen, — mi épen járásában volt — mulatott egy nyári idényen, midőn tudtul esik a főispánnak, hogy gróf L. L. akkori erdélyi tartományi kancellár, Csikból Kolosvárra menő útját E. felé intézvé, a főispánynál látogatást akar tenni, a közel fekvő H—én.

A látogatásnak egész ünnepélyességet akarván adni a főispány, azt rendeli Józsa bátyámnak, hogy mint járási szolgabíró, lovat kerítvén, másodmagával fogadná a kancellárt az E.-hoz igen közel eső megye határszélén; ezen megtiszteltetést Józsa bátyám örömmel fogadá, s szerzett magának rögtön nem csak lovat, hanem egy méltó társat is K. J. megyei hivatalnok személyében, kivel az ünnepélyes fogadást megteendőök valának.

Kiindul tehát Józsa bátyám társával Szepsi Szék felé, az E—k végibe, kedélyesen vezetgetvén táltosaiakat. A felett tanakodtak, hogy már ki tartsa a diszbeszédet? Józsa bátyám vitatta, hogy neki kell beszélni, mert ő a járási szolgabíró, a másik pedig azért akart beszélni, mert ő táblabíró.

Midőn így vitatkozva a dombra kiérnek, minden határozat nélkül felemelik fejöket, s megpillantják, hogy a kancellár hat lovas fogatával már közeledik a megye határához.

Ezzel vége szakadt minden vitának, K. J. állhatatosan állítá, hogy Józsa bátyámat — mint járási szolgabíró, illeti a dicsősség, a kancellárt fogadhatni.

Lóra kaptak tehát, és sebesen vágattak, — már a mint vágathattak a szegény E—ki táltosokon a mind inkább közeledő kancellárral szembe.

A találkozás pontján Józsa bátyám a kancellár batarjához érkezik, már a mint érkezhetik, s lekupva kopasz fejéről czilinderét, elkezd a legnagyobb komoly-

sággal ezen szavakat hangosan mondani: „nagyméltóságu gróf, kancellár! a nagy méltóságu gróf főispány ur, s a tekintetes vármegye,” és ezt így ötször-hatszor egymás után szónoki hangon, s a legnagyobb tüzzel ismételte; erre a kancellár megszólítja inasát: „te állítsátok meg a lovakat, mert úgy látszik, itt tisztelgők vannak.” A koesi megáll, s a kancellár megszólítja Józsa bátyámat, minthogy eddig mindig ő beszélt, hogy: „no mondja az ur, mit akar?” — mire Józsa bátyám egész komolysággal ezt feleli: „elvégeztem kegyelmes uram!”

Erre a kancellár tovább hajt, s Józsa bátyám társával mindenütt mellette vagy utána lovagol; — mintha most is látnám, mikép lovagolt keresztül E—án, a nagy czilinder fején, és két lábszárán a hűtelen pantalon, egész a nyeregig felcsúszva, merő csupasz lábszárakkal, a fürdő vendégek roppant időtöltésére.

Végre megérkeznek H—ire; itt jóvá akarván tenni Józsa bátyám eddigi kudarczait, amint a kapun az udvarba beérkeznek, elő akar vágatni a hintó mellett hogy ő legyen a kiszállásnál az első fogadó — biztatja táltosát, s az is ki akarván tenni magáért, be tör az ut melletti virágtáblákba, s azon keresztül egész a nyilt, s három—négy lépcsőjü magas bejáró emelkedésig; — de ez már igen magos lévén táltosunknak, a lépcsőnél hirtelen megáll, s Józsa bátyám sulyegyent vesztve, előbuczkázik a feljáróra, s czinlinderét messze dobván csupasz fővel egészen hasra esik, a kancellárt fogadni óhajtó főispáni család közé.

Kancellár, és főispán csak akkor tértek magukhoz ijedelmökből, midőn látták, hogy Józsa bátyám a könnyen veszélyessé válhatandott saltó mortale után ép kézláb talpra állott; — első szava volt a főispánynak Józsa bátyámhoz: „hát maga mit csinál szolgabíró ur?” mire Józsa bátyám egész komolysággal felelé: „én így szoktam lovagolni kegyelmes uram.”

Igen természetesen ezután ő lett a nap hőse, — még sokszor kellett ezután nékie a kancellárt fogadni, de többé már nem lóháton, hanem gyalog tevé a tisztelgést, s a kancellár semmi czeremoniát nem engedve, rendszerint maga mellé szokta ültetni hintójába a különben örökösen jó kedélyü urat.

Nyomos bizonyítás.

1837-től 1848-ig volt az erdélyi törvényes kir. Táblának egy szeretett elnöke, a vendégszeretetéről híres főur D. L. Ennek vendég nélkül soha nem levő asztalánál nem volt szabad komoly dolgokról beszélni, s ha nem beszéltek mindenféle vig dolgokat, ebbe még irnokai is gyakran beleszólhattak.

Volt ezen urnál egy B. S. nevű irnok, ki különben is a háznak mindenese volt.

Egykor a főúr beszélni kezdi, hogy neki v- i jószágának tanórokjában milyen vastag tölgyfái vannak, s a többek közt hasonlította azokat a kerek ebédlő asztal területéhez, — midőn maga is gyanítá, hogy bizonytán nagyot mondott, s a vendégek gyanus szemmel pillantottak a főúrra, ki B. S.-hoz fordul, s öt mintegy bizonyosságul hívá, ezt mondja: „ugy-e Sándor?” mire Sándor egész komolysággal így válaszolt: „egy pár szizma elszakadna, míg az ember egyszer megkerülné.“ Erre aztán lett nagy nevetés, és nem kételkedett senki, hogy a főúrnak csakugyan igaza nem volna.

Alapos mentség.

A boldogult Bach-rendszer alatt volt megrendelve, hogy az utak mellett minden ember bizonyos távolságra, földjére fákat ültessen; ezen rendelet ki volt adva Miklósvár, Bardócz fú-székekben is (akkori időben Baróthi járás); — volt pedig ezen járáshivatalnál egy Hambó nevű civilisator, ki igen értette a nép tudatlanságát maga javára kizsákmányolni.

Egyszer egy bardócezi székely atyafit azzal vádoltak, hogy ő a szántója végiben levő fát megsértette; — beparancsolja Hambó az atyafit, s az ő módjuk szerint megtámadja, hogy ő a fát megsértette, — borzasztóan fenyegetvén a reá várandó büntetéssel; — mire a székely atyafi így válaszolt:

„Én sértettem meg a fát, nagyságos uram, én-e? no én nem, mert én valahányszor a földemre möntem szántani, mindannyiszor elébb szépen kivettem a fát a földből, s félre töttem, míg a szántást végöztem, s azután újra minden bántódás nélkül visszatöttem azt földembe.“

Ez a provisorium alatt történt.

Egy kiküldött egyes bíró, bizonyos ügyben tanukép kihallgatandó vala; ő méltósága azonban méltóságán alólinak tartván más bíróság előtt megjelenni, — maga vette fel a nyomozatot tulajdon magával, — készítvén ilyforma jegyzőkönyvet: „Jegyzőkönyv, mely felvétellett az N. egyes bíróságnál; — tanu N. N. egyes bíró idézés folytán megjelenvén, kérdeztetik általánosán: hány éves? minő vallásu? stb. stb. Azután a különös kérdésekre felteszi magának mindenütt a kérdéseket, s ir rájok feleletet, megesketi magát, s vallomását aláírja, mint tanu, tévén a jegyzőkönyvre: „ezzel tanu szabályszerűen meghütöltetvén, elbocsáttatott.“

A főkönyv pedig felolvastatván, bezáratott, s aláíratott N. N. kiküldött egyes bíró. **Perhalmi.**

Esküszegés.

(Éneki egy ügyvéd.)

Szép tavaszi csillagos éj,
Elhaligattak a madarak.
A hold ragyog. Régi dolog,
A hold mindig ott kódorog,
A hol szerelmet vallanak.

Ketten ültünk lenn a kertben,
Elfeledve a világot,
Egymást átölelve tartók,
S néha egy elesattanó csók
Zavarta a némaságot.

És te akkor megesküdtél
Ünnepélylyel, meghatottan:
Hogy csak engem fogsz szeretni,
S míg a sír be nem fog fedni,
Szíved csak érettem dobban.

S négy hét múlva — még jóformán
Vége sem volt a tavasznak —
Jöttek érted, nőül kértek,
És te kezed eligérted
Valami gazdag kamasznak.

Mit tegyek most, hogy e hűtlen
Esküszegést megboszuljam?
Búba essem, mint annyiak?
S így más bűne, vétke miatt
Ön-nyugalmam összedőljam?

Mit tegyek? szólj hitszegő lány;
Megjelenjek esküvődön,
S a midőn letérdelsz épen,
Nászkoszorúd összetépjem?...
Mit tegyek? — ah ugy tünődöm.

Hó!.. tudom már, mit csinállok,
Ugyis oly kevés a pöröm,
Fölkéremem a szentszékot,
És ott hamis eskü végett
A kisasszonyt bepörölöm.

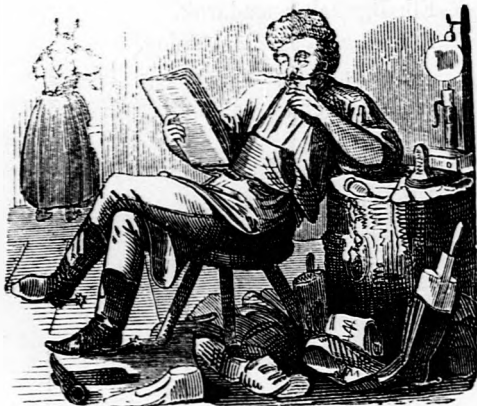
K-l J-s.

Isztrikucz és Nasszalmicseszku.

I. Te! Hát aztán mi hasznunk nekünk abból, hogy a mi ablegátusaink a moszkau emberkiállításán a nevünkben olyan jól esznek, isznak.

N. Hát, tudod: ők megiszszák ott a sámpányit, s nekünk idehaza szabad lesz tőle — tántorognunk.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Ha nem jönnek, a kik hívá-
vannak, annál több marad nekünk.

— Szép az a bizonyos horvátországi steigerolás! Hiják a horvátokat, hogy jöjjenek Pestre; azt mondják, hogy nem jönnek ők, a míg nekik nem biztosítja ő felsége, hogy semmi bajuk sem lesz otthon. — Rögtön telegrafiroztatik vissza, hogy kérésük megadatik. — Hja, azt mondják, nem ér semmit a telegráf! Láttunk mink már telegráfon félrebeszélni, nekünk írásban kell az ígért. Megadatik nekik írásban. Viszsaizennek, hogy hiányzik az írásról a stempli. Az is utána pótolatik. Nix nutz! hiba van a kötelezvényben; váltó formában kell azt kiállítani; „an die Ordre meines Strohmeiers.“ Mikor az is megvan, akkor azt követelik, hogy még két „giro“-val kell ellátni a váltót. Megvan, aláírja még két miniszter is. — Erre aztán végre nem lehetvén tovább kötelőzködni, csak kinyögik, hogy nem jöhetnek, mert még nincs a koezi megkenve, annak pedig nagy *kenés* kell. (Hát'szen mért nem mondták mindjárt? hogy a miniszterium rögtön a kenésen kezdhetne volna.)

— No! a protestans patens is visszavonatott már, nincsenek többé patentális protestansok. (Mik voltak azok?) Görög-nem-egyesült-lutheránusok. (Hát már aztán mi különbség volt azoknak a hitében?) Tudod: a patentális protestansok abban a hitben voltak, hogy négyezer forintokat sine cura *zsebre dugni* jó. (Hát hiszen ez igen jó hit,) Igen, de a másik fél meg abban a hitben volt, hogy négyezer forintokat *fizetni* nem jó. (No, annak is igaza volt. Hát aztán hogyan igazította el a dolgot a magas kormány?) Igen okosan. Az mondatott, hogy *azok a protestansok, a kik a jussuk-*

ról lemondanak, kapjanak a kormánytól pénzt. A kik ez ellen protestálnak, azok nem kapnak pénzt; a kik pedig nem protestálnak, azok nem protestansok, s szinte nem kapnak pénzt, s azzal vége a pátensnek.

— Van egy új ujság, a kinek ninesen neve, hanem csak numerusa, mint a fiakkernek; ez mikor programot adott ki, azt ígérte, hogy ő egyik párthoz sem fog tartozni, hanem a pártok közé fog állani. Be is váltotta a szavát, még pedig olyan szerencsésen, hogy az egyik párt lapja „osztrák zsoldos“-nak, a másik meg „rebellis carbonari“-nak szidja. Hanem azt ő veszi csak tréfára.

— Az idei pesti lóversenyekben minden jóra való pályadíjt a burkus lovasok vittek el tőlünk. (Hogy a kakas csipje meg a burkussát! tavaly a gyalogok; az idén meg a lovasok!) No de esztendőre mienk lesz a diadal! Be vannak már iratva a jövő esztendei futtatók, s van azok közt egy a mienkből, a melyik bizonyosan meg fogja nyerni az első jutalmat. (Hogy tudhatja kend azt előre?) Hát mert az a neve, hogy „Önkénytes“, s azok nagyon jól tudnak futni.

Történeti kérdés.

Most már hát melyik áll:
Königrätz-e, vagy Sadowa?
Hol történt a csata?
Tudja a kegyes Jehova!

Porosz vitatja, hogy
A csatahely Sadowa volt;
Mig az osztrák szerint
Königrätznél esett a folt.

Ez egyszer a porosz
Okoskodás nagyon laza,
S igen világos, hogy
Ausztriának van igaza.

Mert a hol engemet
Megtípáztak egy keveset,
Én legjobban tudom,
Hogy az a dolog hol esett.

K-I J-S.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó.* — Metszi: *Polák.*